

Το 2004 θα καταγραφεί ως χρονιά ορόσημο στη μακρόχρονη ιστορία της Κύπρου και στους συνεχείς αγώνες του λαού της για ελεύθερη επιβίωση, σ' αυτή την ακραία αλλά τόσο σημαντική γεωπολιτική γωνιά της νοτιοανατολικής Μεσογείου.

Δυο κορυφαία γεγονότα σφράγισαν ως τώρα το πρώτο μισό αυτής της τόσο ξεχωριστής χρονιάς που διανύουμε. Το πρώτο και σημαντικότερο έχει να κάνει με το μεγαλειώδες «ΟΧΙ» του 76%, με το οποίο ο λαός στην Κύπρο απέρριψε τη λύση-νεοαποικιακό έκτρωμα του αμερικανοβρετανικού σχεδίου που προωθούσε ο υποτιθέμενος Γ.Γ. του ΟΗΕ Κόφι Ανάν, λειτουργώντας στην ουσία σαν υπάλληλος πολυτελείας των Μπους και Μπλερ.

Στο Δημοψήφισμα της 24ης του Απρίλη του 2004 οι σύγχρονοι Κύπριοι, όπως και οι γονείς τους στο εθνικοανεξαρτησιακό-ενωτικό δημοψήφισμα του 1950, όρθωσαν το ανάστημά τους και, ξεπερνώντας ταλαντευόμενες ή λιπόψυχες ηγεσίες, όρθωσαν φραγμό στα σχέδια της ύπουλης διεθνούς συνωμοσίας που στόχευε να μετατρέψει την Κυπριακή Δημοκρατία σε κράτος μπΑΝΑΝία· σε υποχείριο της Αγκυρας και άβουλο προτεκτοράτο των Αμερικανοβρετανών, σε βάση-στήριγμα των ιμπεριαλιστικών τους επιθέσεων κατά των λαών της περιοχής.

Ο πρόεδρος Τάσος Παπαδόπουλος με το συγκλονιστικό του διάγγελμα υπέρ του βροντερού «ΟΧΙ» μπόρεσε να εκφράσει όχι μόνο τη θέληση της συντριπτικής πλειοψηφίας των Κυπρίων, αλλά και τις επιθυμίες του λαϊκού πλειοψηφικού «ΟΧΙ» και στην Ελλάδα. Παράλληλα το «ΟΧΙ» αυτό συνδέθηκε αυτόματα με την παγκόσμια μαζική αμφισβήτηση της ιμπεριαλιστικής «Νέας Τάξης» της αμερικανικής ηγεσίας και των «προληπτικών πολέμων» της και ήρθε να λειτουργήσει ενισχυτικά υπέρ της ηρωικής ιρακινής αντίστασης, της ακατάβλητης παλαιστινιακής ιντιφάντα και του διεθνούς αντιπολεμικού κινήματος των λαών.

Αντίθετα, οι ηγεσίες που υποστήριξαν το «ΝΑΙ» σε Κύπρο και Ελλάδα θα παραμείνουν για πάντα στιγματισμένες στη λαϊκή συνείδηση ως εθελόδουλοι κήρυκες του «ρεαλισμού» της υποταγής στα συμφέροντα των δήθεν ισχυρών, σαν σύγχρονοι Εφιάλτες, που δεν ξέρουν να κάνουν τίποτε άλλο παρά να ανοίγουν κερκόπορτες.

Το δεύτερο σημαντικό γεγονός του έτους είναι οπωσδήποτε η ολοκλήρωση της διαδικασίας ένταξης της Κύπρου στην ΕΕ την 1η του Μάη. Αντί, ωστόσο, η υλοποίηση του στόχου αυτού, που προπαγανδιζόταν σε Κύπρο και Ελλάδα σαν πανάκεια για τη δίκαιη λύση του Κυπριακού, να τροφοδοτήσει ατμόσφαιρα γιορτασμού και αισιοδοξίας, συνοδεύτηκε από κλίμα απογοήτευσης, σκεπτικισμού και ανησυχίας. Γιατί έγινε απολύτως φανερό στους πάντες ότι οι κυρίαρχοι των Βρυξελλών όχι μόνο είχαν αποδεχθεί το σχέδιο Ανάν, αλλά είχαν επίσης σχεδιάσει από κοινού με τους Αγγλοαμερικανούς, με τις εγχώριες ηγεσίες που τάχθηκαν υπέρ του «ΝΑΙ» και τους ισλαμιστές της Άγκυρας, το δημοψήφισμα-παγίδα με το διπλό περιεχόμενο, «ένταξη και σχέδιο Ανάν». Το ότι αυτή η παγίδα δεν λειτούργησε στην Κοπεγχάγη (2002) και στη Χάγη (2003) οφείλεται αποκλειστικά στην απορριπτική αδιαλλαξία των Τούρκων στρατοκρατών και του Ντενκτάς. Καθώς μάλιστα στις μέρες μας οι κυρίαρχοι των Βρυξελλών μαζί με την Ουάσιγκτον και το Λονδίνο πρωτοστατούν σε κινήσεις απομόνωσης και υπονόμησης του προέδρου Παπαδόπουλου, παράλληλα με μέτρα άτυπης αναγνώρισης του κατοχικού καθεστώτος, για να τιμωρήσουν το λαό που με το θαρραλέο του «ΟΧΙ» τους χάλασε τα αντιδραστικά τους σχέδια και για να κάμψουν το φρόνημά του, είναι επόμενο το λεγόμενο «ευρωπαϊκό όραμα» να ξεθωριάζει, όπως έδειξαν οι υψηλοί δείκτες αποχής και στην Κύπρο μαζί με τους αντίστοιχους εντυπωσιακότερους σ' ολόκληρη την Ευρώπη στις πρόσφατες ευρωεκλογές.

Αλήθεια, όμως, πώς φτάσαμε ως εδώ ;

Πώς, τριάντα χρόνια μετά το διδυμο αμερικανοκίνητο έγκλημα του χουντικού πραξικοπήματος και της τουρκικής εισβολής κι ενώ ο Αττίλας βρίσκεται πάντα εκεί αμετακίνητος και το φετινό Ιούλη, φτάσαμε στο τερατούργημα του «σχεδίου Ανάν» που δικαιώνει τους θύτες της Κυπριακής Δημοκρατίας;

Το σχέδιο Ανάν δεν ήρθε ουρανοκατέβατο!

Στις 9.000 σελίδες του συμπυκνώνει, κωδικοποιεί και προωθεί παραπέρα το σύνολο των απαράδεκτων υποχωρήσεων τις οποίες έκαναν οι κυβερνήτες Αθηνών και Λευκωσίας στα 30 αυτά χρόνια αναρίθμητων γύρων ενδοκοινοτικών διαπραγματεύσεων. Στα τελευταία μάλιστα 4 χρόνια, μετά το Ελσίνκι (1999), οι κυβερνήσεις Σημίτη-Παπανδρέου και Κληρίδη

επεξεργάζονταν σε πλήρη μυστικότητα με τους Γουέστον-Χάνεϊ-Ντε Σότο και Ανάν λέξη προς λέξη το σχέδιο-«ιστορική ευκαιρία» για λύση, όπως ξεδιάντροπα δήλωναν μετά τη δημόσια παρουσίασή του.

Η γύμνια της εξωτερικής πολιτικής της «ζείμπεκιάς» ξεσκεπάστηκε. Η ήττα και η απομάκρυνση από την εξουσία των Παπανδρέου-Σημίτη και Κληρίδη ήταν προϋπόθεση για να μπορέσει ο λαός να πει το «ΟΧΙ» του.

Ούτε, όμως, και οι «κουμπαριές» μπορεί να οδηγήσουν σε καλύτερα αποτελέσματα. Τα όσα ακούστηκαν από τον Υπ. Άμυνας Σπηλιωτόπουλο για προθυμία μείωσης του εναέριου χώρου στο Αιγαίο ή οι διαβεβαιώσεις Καραμανλή για συναίνεση στην ευρωπαϊκή προοπτική της Τουρκίας με τον Αττίλα αμετακίνητο στην Κύπρο και το *casus belli* εν ισχύ στο Αιγαίο, το επιβεβαιώνουν.

Παρά την ιστορική του σημασία και τη σημαντική ανάσα χρόνου που πρόσφερε, το βροντερό «ΟΧΙ» δεν αρκεί από μόνο του για να ανοίξει ένας νέος δρόμος στο Κυπριακό. Ήδη Ουάσιγκτον και Λονδίνο, στηριγμένες και στα ερείσματα του «ΝΑΙ» που διαθέτουν ακόμη σε Ελλάδα και Κύπρο, προετοιμάζουν το έδαφος για ένα επόμενο «σχέδιο Ανάν» (No 5,5 ή 6!) προς το τέλος του χρόνου, όταν θα συζητιέται στην ΕΕ η χορήγηση ή όχι ημερομηνίας έναρξης ενταξιακών διαπραγματεύσεων στην Τουρκία.

Για μια νέα Απελευθερωτική Στρατηγική

Η ανάγκη χάραξης μιας νέας ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ για την Κύπρο είναι περισσότερο από ποτέ προφανής, αναγκαία αλλά και εφικτή. Η παραίτηση από τη θεώρηση του Κυπριακού ως ζητήματος εισβολής-κατοχής-απελευθέρωσης οδήγησε στο αδιανόητο, να συζητιέται επί 30 χρόνια ο τρόπος διάλυσης της Κυπριακής Δημοκρατίας, η αντικατάστασή της από κάποιο «νέο κράτος» Διζωνικής Δικοινοτικής Ομοσπονδίας, με τους Αγγλοαμερικανούς και τον Ανάν να συντάσσουν το Σύνταγμα του σε αγαστή συνεργασία με την Αθήνα, τη Λευκωσία, την Άγκυρα και τον Αττίλα της (!!!).

Ο λαός στην Κύπρο και στην Ελλάδα δεν δίστασε να πει το «ΟΧΙ» κι ας οργίασαν οι «ισχυροί», Μπους, Πάουελ, Μπλερ, Στρο και οι διάφοροι Φερχόιγκεν, με πρωτοφανείς απειλές και εκβιασμούς. Έδειξε ότι όταν είναι ενωμένος πάνω στη σωστή γραμμή, ΚΑΙ ΘΕΛΕΙ ΚΑΙ ΜΠΟΡΕΙ.

- Τέρμα η εναπόθεση της λύσης σε τρίτους και μάλιστα στους υπεύθυνους της τραγωδίας της Κύπρου.
- Τέρμα στις διαμεσολαβήσεις της αμερικανοκρατούμενης Γενικής Γραμματείας του ΟΗΕ και στους όποιους Ανάν.
- Τέρμα στις ψευδαισθήσεις για τις σημερινές δυνατότητες της «ατλαντοκρατούμενης» ΕΕ, που εξέλεξε για πρόεδρό της τον Πορτογάλο Μπαρόζο, εκλεκτό της παρέας των «πολέμαρχων ελευθερωτών του Ιράκ» Μπους, Μπλερ, Αθνάρ, Μπερλουσκόνι. Τέρμα στις ταχυδακτυλουργίες των γραφειοκρατών των Βρυξελλών, που έδειξαν ικανοί να βολεύουν το περιλάλητο «ευρωπαϊκό κεκτημένο» με τις κάθε λογής παρεκκλίσεις που αναιρούν την ουσία του.
- Στήριξη στις δυνάμεις του λαού, ώστε να μπορεί αυτός με τον αγώνα του για τη δική του υπόθεση να αξιοποιεί τις όποιες διεθνείς αντιθέσεις και όχι να χειραγωγείται από αυτές.

Το «ΝΑΙ» των Τουρκοκυπρίων ταυτίζεται στο περιεχόμενό του με το «ΟΧΙ» των Ελληνοκυπρίων. Υποφέρουν και αυτοί από το κατοχικό καθεστώς, τον Αττίλα και τους εποίκους. Είναι φυλακισμένοι στο «γκέτο» του ψευδοκράτους που τους έχει αποδεκατίσει.

Η γνήσια ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ, η πραγματική ΕΠΑΝΕΝΩΣΗ σε ένα ελεύθερο, ενιαίο, δημοκρατικό κοινό κράτος της Κυπριακής Δημοκρατίας θα είναι έργο του κοινού αντικατοχικού, αντιιμπεριαλιστικού αγώνα του ίδιου του λαού της Κύπρου, Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων.

Κύπρος 1974-2004: Από τον Αττίλα στον Ανάν

Συντάχθηκε απο τον/την ΕΚΚΕ

Παρασκευή, 27 Μάρτιος 2015 19:39 - Τελευταία Ενημέρωση Σάββατο, 28 Μάρτιος 2015 13:48

Του Ανδρέα Μπίστη